

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 20 december 2011 in zaak nr. 11/27323 in het geding
tussen:

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

Procesverloop

Bij besluit van 28 september 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 17 augustus 2011 heeft de minister voor Immigratie en Asiel het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 december 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) heeft, voor zover thans van belang, een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Ingevolge artikel 20, eerste lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder a, genieten de burgers van de Unie de rechten en hebben zij de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald en hebben zij, onder andere, het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van

de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, (hierna: de aanvraag) worden afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (hierna: het mvv-vereiste).

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, wordt de aanvraag niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft een vreemdeling die behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorie.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder l, is van het mvv-vereiste vrijgesteld een vreemdeling van wie uitzetting in strijd met artikel 8 van het EVRM zou zijn.

Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

3. De vreemdeling, die de Ghanese nationaliteit bezit, heeft een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met gezinsvorming bij E.A.B. Owusu, geboren op 1 december 2009, (hierna: het kind) ingediend. Bij besluit van 17 augustus 2011 heeft de minister zijn standpunt gehandhaafd dat hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd geen grond is haar krachtens artikel 3.71, tweede lid, aanhef en onder l, van het Vb 2000 dan wel het vierde lid van dit artikel van het mvv-vereiste vrij te stellen.

Aan de vernietiging van het besluit van 17 augustus 2011 heeft de rechtbank ten grondslag gelegd dat de minister daarin niet is ingegaan op het in bezwaar gedane beroep van de vreemdeling op het arrest van het Hof van Justitie van 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, (hierna: het arrest Ruiz Zambrano; www.curia.europa.eu).

4. De minister klaagt in zijn enige grief dat de rechtbank, aangezien de vreemdeling geen geslaagd beroep op het arrest Ruiz Zambrano toekomt, ten onrechte heeft nagelaten te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van 17 augustus 2011 in stand worden gelaten. Volgens de minister heeft de rechtbank daarbij niet onderkend dat de aan artikel 8 van het EVRM en artikel 20 van het VWEU ten grondslag liggende beoordelingskaders verschillend zijn. Evenmin heeft de rechtbank onderkend dat hij in het kader van de beoordeling van artikel 8 van het EVRM ook rekening heeft gehouden met de mogelijke situatie dat het kind niet langer bij de vreemdeling, maar bij zijn hier te lande woonachtige Nederlandse vader (hierna: de vader) verblijft, aldus de minister.

4.1. In hoger beroep is onbestreden dat het kind de Nederlandse nationaliteit heeft. Ingevolge artikel 20 van het VWEU bezit hij derhalve

de status van burger van de Unie en kan hij zich, ook ten opzichte van de lidstaat Nederland, op de bij die status behorende rechten beroepen.

4.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 7 maart 2012 in zaak nr. 201102780/1/V1; www.raadvanstate.nl) volgt uit het arrest van 15 november 2011, C-256/11, Dereci e.a., (hierna: het arrest Dereci; www.curia.europa.eu), waarin een nadere uitleg wordt gegeven van het arrest Ruiz Zambrano, dat bij de beantwoording van de vraag of een burger van de Unie die gezinsleven uitoefent met een burger van een derde land, zijn uit artikel 20 van het VWEU voortvloeiende recht om op het grondgebied van de Unie te verblijven wordt ontzegd, slechts beperkte betekenis toekomt aan het recht op bescherming van het gezinsleven. Zoals volgt uit punten 68 en 69 van het arrest Dereci, wordt dit recht niet als zodanig door artikel 20 van het VWEU beschermd, maar door andere internationaal-, Unie-, en nationaalrechtelijke regelingen en bepalingen, zoals artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, Unierechtelijke verblijfsrichtlijnen en artikel 15 van de Vw 2000.

Bij de beantwoording van genoemde vraag is onder meer de wens van gezinsleden om als gezin in Nederland of in de Unie te verblijven dus eveneens van beperkt belang. De situatie dat de burger van de Unie zijn recht om op het grondgebied van de Unie te verblijven wordt ontzegd, doet zich slechts voor als de burger van de Unie zodanig afhankelijk is van de burger van een derde land, dat hij als gevolg van de besluitvorming van de minister geen andere keus heeft dan met de burger van het derde land buiten de Unie te verblijven.

De beantwoording van de vraag of de burger van het derde land aannemelijk heeft gemaakt dat zich deze situatie voordoet, vergt een beoordeling door de minister van de, gelet op artikel 4:2 van de Awb, door de burger van het derde land in de bestuurlijke fase aan te voeren, feiten en omstandigheden van het geval. De uitkomst van die beoordeling kan door de rechter zonder terughoudendheid worden getoetst.

4.3. Gelet op hetgeen hiervoor onder 4.2 is overwogen, dient de vraag of de weigering van de minister om aan de vreemdeling in Nederland verblijf toe te staan, tot gevolg heeft dat het kind zijn aan artikel 20 van het VWEU ontleende recht op het grondgebied van de Unie te verblijven, wordt ontzegd, te worden onderscheiden van de vraag of het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht op bescherming van het gezinsleven de minister noodzaakt tot het toestaan van een verblijf van de vreemdeling hier te lande. Nu de vreemdeling een beroep heeft gedaan op het arrest Ruiz Zambrano, had de rechtbank dan ook moeten toetsen of het kind zodanig van de vreemdeling afhankelijk is dat hij als gevolg van voormelde weigering geen andere keus heeft dan met de vreemdeling buiten de Unie te verblijven.

In dat licht bezien, heeft de rechtbank niet onderkend dat het ter zitting ingenomen standpunt van de minister dat het beroep van de vreemdeling op het arrest Ruiz Zambrano faalt omdat het kind bij de vader kan verblijven, op zichzelf beschouwd niet tegenstrijdig is met diens ingenomen standpunt over artikel 8 van het EVRM. De toelichting van de minister op laatstvermeld standpunt inhoudende dat de vader niet met

het gezag over het kind is belast en zijn omgang met het kind zeer beperkt is, moet zo worden begrepen dat de minister heeft betoogd dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat er een objectieve belemmering bestaat om het gezinsleven met het kind in Ghana uit te oefenen. Voormelde toelichting brengt, anders dan de rechtbank heeft verondersteld, niet met zich dat daarmee reeds aannemelijk is dat het kind geen andere keus heeft dan met de vreemdeling buiten de Unie te verblijven. Blijkens het vernietigde besluit van 17 augustus 2011 heeft de minister voorts, zoals hij terecht aanvoert, ook de mogelijke situatie dat het kind bij de vader in Nederland verblijft bij de beoordeling van artikel 8 van het EVRM betrokken.

Verder heeft de rechtbank niet onderkend dat het beroep van de vreemdeling op het arrest Ruiz Zambrano faalt. Daartoe is van belang dat de vreemdeling in haar aanvullende beroepschrift van 20 september 2011, zoals nader toegelicht ter zitting bij de rechtbank, heeft opgemerkt dat de vader sinds de geboorte van het kind met hem omgang heeft, dat de vader het kind meermalen per week ziet en dat de vader alimentatie betaalt. In dat verband heeft de vreemdeling gewezen op een verklaring van de vader van 14 juli 2010, waarin hij - samengevat - heeft verklaard dat hij een goede verhouding met het kind heeft en hem drie keer per week bezoekt. Hoewel in hoger beroep onbestreden is dat de vader niet het - al dan niet gezamenlijk - ouderlijk gezag over het kind uitoefent, heeft de vreemdeling, gelet op hetgeen hiervoor is uiteengezet, niet aannemelijk gemaakt dat de vader niet - mede - met dit gezag kan worden belast. De enkele stelling van de vreemdeling ter zitting bij de rechtbank dat de vader het kind alleen wil zien en, om hem moverende redenen, niet meer verantwoordelijkheid wil dragen, is hiertoe onvoldoende. Anders dan de vreemdeling heeft aangevoerd, heeft zij dan ook niet aannemelijk gemaakt dat het kind dusdanig van haar afhankelijk is dat hij als gevolg van de weigering van de minister haar in Nederland verblijf toe te staan, geen andere keus heeft dan met haar het grondgebied van de Unie te verlaten.

De grief slaagt.

5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd voor zover de rechtbank daarbij niet heeft bepaald dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van 17 augustus 2011 in stand worden gelaten en voorts voor zover zij de minister heeft opgedragen een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar te nemen. Voor het overige dient de aangevallen uitspraak, met verbetering van gronden waarop deze rust, te worden bevestigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal worden bepaald dat de rechtsgevolgen van voormeld besluit met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb geheel in stand blijven.

6. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 20 december 2011 in zaak nr. 11/27323, voor zover de rechtbank daarbij:
 - niet heeft bepaald dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van 17 augustus 2011 in stand blijven;
 - de minister voor Immigratie en Asiel heeft opgedragen een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar te nemen;
- III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van 17 augustus 2011 geheel in stand blijven;
- IV. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige;
- V. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 437,00 (zegge: vierhonderdzevenendertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H.G. Sevenster en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. A.J. de Heer, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

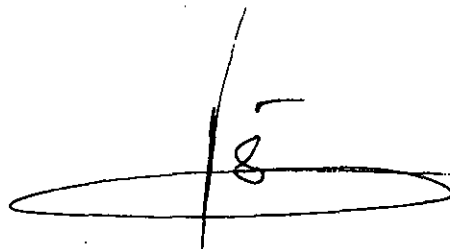
w.g. De Heer
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 november 2012

636.

Verzonden: 1 november 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser